

“Voor Nadine's dood was het gras groen”

Drie maanden na de dood van Nadine Beemsterboer uit Hoorn, die eind 2006 door haar ex-vriend met 36 messteken om het leven werd gebracht, sprak Vriendin vader Jacques, moeder Wanda en zus Jacqueline. Hoe gaat het nu, anderhalf jaar na de gruwelijke moord, met hen?

“Het is zo zinloos dat Nadine er niet meer is, daarom zetten we alles op alles om er iets zinnigs mee te doen. Nadines twintig jaar op aarde mogen niet voor niets zijn geweest,” zegt haar moeder Wanda. Snel na het overlijden van Nadine werd de *Nadine Foundation* in het leven geroepen, een stichting die zich geheel in de lijn van Nadine inzet om geweld tegen mens en dier tegen te gaan. Afgelopen maanden hebben Jacques, Wanda en Jacqueline nog een taak op zich genomen. Samen met Jack Keijzer, vader van de vorig jaar om het leven gebrachte Pascal Keijzer, organiseren zij de *Dag Herdenken Geweldsslachtoffers*. Deze dag wordt jaarlijks gehouden ter afsluiting van de *Week tegen geweld*. Dit jaar vindt de dag plaats op 20 september in Hoorn.

“Na deze klus moeten we echt even pas op de plaats maken,” zegt Jacqueline. “Mijn moeder en ik zijn sinds kort in psychotherapie om het verlies van Nadine een plek te kunnen geven. Dat is echt heftig en daarom is het belangrijk om tijd voor onszelf te nemen. Je kunt de pijn wel weg blijven drukken zoals we afgelopen anderhalf jaar hebben gedaan, maar daar los je niets mee op. We moeten door de pijn heen, hoe moeilijk ook. De pijn die ik soms voel is ondraaglijk. Ik heb een keer mijn hand tegen de muur kapot geslagen om de pijn binnenin me maar niet te hoeven voelen.”

Wanda: “De pijn wordt niet minder, maar

juist intenser. Er is vastgesteld dat we lijden aan het posttraumatisch stress syndroom. Het eerste jaar na de dood van Nadine waren we verdoofd. De begrafenis, de rechtszaak, de stichting; er waren zoveel dingen die onze aandacht vroegen... Maar nu raakt de verdoving uitgewerkt.”

Jacqueline: “'s Nachts heb ik heel erg last van paniek- en angstaanvallen. Het is alsof ik bezeten word en ik kan me dan niet meer bewegen. Overdag heb ik last van concentratiestoornissen. Ik kan niets othouden en ben oververmoeid.”

Jacques: “Het uit zich ook in kleine dingen. Als er een paar dingen tegelijk in mijn agenda staan, kan ik daar heel nerveus en gespannen door worden. En dan die stemmingswisselingen. Alles is te veel. Ik kan soms zelfs niet tegen kleine conflicten.”

Wanda: “Ik merk dat ik daarnaast ook heel wisselvallig ben. Ik kan me soms best redelijk voelen, maar er zijn dagen dat ik instort. Dan ga ik op het kamertje van Nadine zitten. Ik voel me daar dichtbij haar en huil.”

Jacqueline: “Het kan me ineens overvallen. Dan zit ik bijna overgevend van verdriet achter het stuur van mijn auto. Bijvoorbeeld als ik in mijn autospiegel opeens de aapjes op de hoedenplank zie staan. Die herinneren me aan Nadine. Niet lang voor haar dood zijn we naar de *Apenheul* geweest.”

Wanda: “Ik zag een meisje de zee in lopen. Ze leek van achteren als twee druppels

water op Nadine en had dezelfde manier van lopen. Ik was meteen totaal van slag.”

Jacques: “Onlangs fietste ik over de dijk. Het was een prachtige dag. Ik keek om me heen en dacht: van alles wat ik zie zou ik heel gelukkig moeten worden. Maar dat was ik niet. Het is alsof de hele wereld is uitgekleeft en alsof alle warmte weg is.”

Wanda: “Ik vraag me af of het diepe besef ooit komt dat Nadine er niet meer is. Ik geloof het nog steeds niet helemaal. Het is vaak alsof ze opeens de tuin in kan lopen met haar fiets aan de hand.”

Jacques: “Voor Nadines dood was het gras groen, de lucht blauw en de zon goud. Dat is niet veranderd na haar overlijden en daar probeer ik me aan vast te houden.”

Jacqueline: “Ik ben ontzettend bang geweest dat mijn ouders uit elkaar zouden gaan. Tachtig procent van de huwelijken gaat kapot na het overlijden van een kind. Mannen en vrouwen hebben een andere manier van verwerken. Dat kan leiden tot onbegrip en mensen uit elkaar drijven.”

Wanda: “Je moet blijven praten om elkaar te blijven begrijpen. Wij praten veel en gaan er ook geregeld samen tussenuit. Dat zorgt ervoor dat we niet uit elkaar groeien.”

De rechtszaak die acht maanden na de dood van Nadine volgde was slopend voor de nabestaanden.

Jacqueline: “Voor Nederlandse begrippen is de straf die Nadines ex heeft gekre-

gen redelijk, twaalf jaar gevangenisstraf en tbs. Opname in een tbs-kliniek kan voor levenslang zijn. We hopen dat hij nooit meer losgelaten wordt. Hij is psychisch onderzocht en daar kwam uit dat de kans op herhaling groot is. Hij is al eens veroordeeld tot drie jaar cel. Hij had een eerdere vriendin aangevallen met een bijl. Ik vind het Nederlandse rechtssysteem knudde. Als ze hem toen gewoon vastgehouden hadden, had Nadine nog geleefd.” Wanda: “Toen de moordenaar van Nadine de rechtszaal binnenkwam, voelde ik een enorme druk op mijn borst. Het was alsof iemand mijn keel dichtkneep. De rechter besprak elk detail van de moord. Nadine is 36 keer met een mes gestoken. Het was zo gruwelijk om te horen hoe het gegaan is.” Jacques: “Het is te erg wat je dan voelt. Het gaat je bevattingvermogen te boven.” Wanda: “De dader zei dat hij het heel erg vond voor ons dat Nadine er niet meer was. Maar voor Nadine niet. Zij had hem verlaten en was vreemdgegaan, dacht hij. Voor hem was dat code rood. Ze moest sterven. Het voelde alsof ik in een film terecht gekomen was.” Jacqueline: “Het enige wat ik kon denken was: dit gaat niet over Nadine en ons.” Jacques: “De dader zag er uit als een zielig hoopje mens. Ik kreeg bijna medelijden met hem. Hij is wel drie jaar onze schoon-

zoon geweest. Hij leek zo breekbaar. Ik vroeg me af hoe het kan dat dezelfde persoon tot zo'n gruweldaad in staat is.” Jacqueline: “We hebben vijf uur met hem in een ruimte moeten zitten. Daarna was ik letterlijk ziek. Toen ik hem zag zitten en een slokje water zag nemen, werd ik zo ontzettend boos. Ik dacht: daar zit je dan met je glaasje water, terwijl Nadine nooit meer een glas water zal kunnen drinken. Hij was op een gegeven moment aan het huilen. De zitting werd stilgelegd totdat hij weer verder kon. Dat maakte me ook woedend. Waarom hielden ze rekening met hem? Hij heeft Nadine vermoord!” Wanda: “We hebben alle drie gebruik gemaakt van het spreekrecht en hebben onze slachtofferverklaring voorgelezen. Normaal gesproken doet één persoon dat, maar wij wilden alle drie onze gevoelens uiten. Ik ben heel blij dat we dat gedaan hebben. De rechtbank reageerde door allerlei vragen te stellen over de Nadine Foundation. Dat deed ons erg goed. Het gaf de rechtbank een menselijk gezicht.” Jacqueline: “Na de rechtszaak waren we helemaal uitgewoond. We waren blij dat er geen hoger beroep kwam, want dan moet je alles opnieuw doormaken.” Wanda: “Anderhalf jaar na Nadines dood zie je dat het leven van iedereen doorgaat en dat is ook niet meer dan normaal. Anderen kunnen er niet elke dag bij stilstaan, maar wij doen dat wel. Ik vind het wel eens moeilijk, Nadine is er niet meer, dus eigenlijk zou de wereld stil moeten staan! Gelukkig leeft onze omgeving nog steeds heel erg mee en zijn ze op mijn werk heel begripvol. Ik mag komen en gaan wanneer ik wil.” Jacqueline: “Op mijn werk is het heel anders. Een paar maanden na de dood van Nadine vonden ze dat het over moest zijn met mijn verdriet. Als je een kind verliest vindt iedereen dat verschrikkelijk, maar een overleden zus is kennelijk minder erg. Maar hoe meer je van iemand houdt, hoe meer verdriet het doet. Niemand op mijn werk begrijpt hoe hecht en bijzonder de band tussen mij en Nadine is. Er is weinig begrip voor dat ik moe ben, lichamelijke klachten heb en me niet kan concentreren.” Jacques: “Ik werkte als uitvaartleider, maar ben ontslagen. Een paar maanden na Nadine's dood

ben ik weer aan de slag gegaan. Het is heel moeilijk om dan juist in die branche aan het werk te moeten. Je hebt steeds te maken met dood en rouwende mensen, terwijl je zelf met zo'n groot verdriet zit. Voorheen had ik het erg druk op mijn werk. Nu kon ik die druk niet aan. Ik vroeg of ik wat minder kon werken, daar was geen begrip voor. Ik weet dat ik ooit weer in deze branche aan de slag wil. Dit is het werk waar ik van houd. Maar op dit moment kan ik het gewoon niet aan.” Ondanks het grote verlies herkennen Jacques, Wanda en Jacqueline de bitterheid die het leven van veel anderen die een dierbare verloren hebben niet. Jacqueline: “Wij proberen uit liefde voor Nadine iets te doen in plaats van uit bitterheid. Mensen snappen dat vaak niet. Dan zeggen ze: 'Ik zou de dader neerknallen!' Maar wat schiet je daarmee op? Jij schiet hem neer, iemand anders neemt wraak en schiet jou neer. Je verlaagt je tot het niveau van de dader. Ik wil geweld niet met geweld vergelden!” Jacques: “Zo voelen we het alle drie, maar alle boosheid kan ook ooit in alle hevigheid naar buiten komen. Ik sluit niet uit dat dat bij mij ooit nog eens gebeurt.” Jacqueline: “Ik hoop dat mam en ik dan zo ver zijn door onze therapie dat we papa kunnen helpen. Nu is hij onze sterke schouder.”

Dag Herdenken Geweldslachtoffers

Ter afsluiting van de *Week tegen geweld* wordt elk jaar ergens in Nederland de *Dag Herdenken Geweldslachtoffers* gehouden. Dit jaar vindt de dag plaats op 20 september in Hoorn. Van 10.00 tot 17.00 uur zijn er talloze optredens in en om *Schouwburg Het Park*. Nabestaanden van geweldslachtoffers maken een tocht door de straten ter nagedachtenis aan de slachtoffers. De dag is voor iedereen gratis toegankelijk. De *Dag Herdenken Geweldslachtoffers* is een initiatief van *Stichting Aandacht Doet Spreken*, *Vereniging Ouders van een Vermoord Kind* en de *Vereniging Veiligheid Respect en Solidariteit*. De organisatie is dit jaar in handen van de *Nadine Foundation* en Jack Keijzer. Meer info: www.nadinefoundation.nl en www.herdenken-geweldslachtoffers.nl.

